

12 I 13 DE MAIG
SALA 1 PAU CASALS
PROKÓFIEV 7
JORDI FRANCÉS
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

PROGRAMA DE MÀ

ALBERT GUINOVART
(Barcelona 1962)

TRE CANTI DI LEOPARDI

(2022) – Estrena, obra encàrrec de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya –
15'

1. Imitazione
2. L'infinito
3. A se stesso

Cor participatiu amb membres d'El Cor Canta

FELIP PEDRELL
(Tortosa 1841 – Barcelona 1922)

I TRIONFI: IL TRIONFO D'AMORE

(1884) – 28'

- I. Le ombre e gli spiriti
- II. Colloquio
- III. Madrigale
- IV. Estasi d'amore

PAUSA 20'

SERGUEI PROKÓFIEV
(Sontzovka, Ucràina 1891 - Moscou 1953)

SIMFONIA N. 7, OP. 131

(1951-1952) - 31'

Moderato
Allegretto
Andante espressivo
Vivace

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

JORDI FRANCÉS, DIRECCIÓ

COR PARTICIPATIU AMB MEMBRES D'EL COR CANTA

PRIMERS VIOLINS Raúl García, assistent de concertino / Pedro Rodríguez, assistent de concertino / Sarah Bels / Walter Ebenberger / Katia Novell / María Pilar Pérez / Anca Ratiu / Paula Banciu* / Cèlia Johé* / Oleksandr Sora* / Matthias Leonhard Emmerink* / Andrés Fernández de Mera* / Asia Jiménez* / Alzy Kim* / Octavi Martínez* / Yulia Tsuranova* **SEGONS VIOLINS** Ivan Percevic, solista / Maria José Aznar / Patricia Bronisz / Clàudia Farrés / Melita Murgea / Robert Tomàs / Cristian Benito* / Vladimir Chilaru* / Ana Kovacevic* / Laura Pastor* / Marina Surnacheva* / Aria Marina Trigas* / Yulia Tsuranova* **VIOLES** Benjamin Beck, solista / Josephine Fitzpatrick, assistent / David Derrico / Franck Heudiard / Miquel Serrahima / Jennifer Stahl / Adrià Trulls / Irene Argüello* / Bernat Bofarull* / Cristina Izcue* / Oreto Vayá* **VIOLONCELS** Charles-Antoine Archambault, solista / Vincent Ellegiers / Marc Galobardes / Jean-Baptiste Texier / Carla Conangla* / Yoobin Chung* / Manuel Martínez* / Horia Mihon* / Joan Rochet* **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / Dmitry Smyshlyaev, assistent / Núria Casas* / Anna Cristina Grau* / Nenad Jovic* / Jordi Soler* / Stanislava Stoyanova* **FLAUTES** Christian Farroni, assistent / Beatriz Cambrils / Ricardo Borrull, flautí **OBOÈS** Dolors Chiralt, assistent / José Juan Pardo / Disa English, corn anglès **CLARINETS** Josep Fuster, assistent / Francesc Navarro / Maria del Carmen García* / Alfons Reverté, clarinet baix **FAGOTS** Silvia Coricelli, solista / Noé Cantú / Thomas Greaves, assistent / Slawomir Krysmalski, contrafagot **TROMPES** Juan Manuel Gómez, solista / Joan Aragó / Juan Conrado García, assistent / Pablo Marzal / David Bonet **TROMPETES** Angel Serrano, assistent / Adrián Moscardó / Andreu Moros* **TROMBONS** Gaspar Montesinos, assistent / Vicent Pérez / Antoni Boronat, trombó baix **TUBA** Daniel Martínez **TIMBALES** JoanMarc Pino **PERCUSSIÓ** Juan Francisco Ruiz / Ignasi Vila / Roberto Oliveira* / Gonzalo Zandundo* **ARPA** Magdalena Barrera, solista / Teresa Espuny* **PIANO** Jordi Torrent*

ENCARREGAT D'ORQUESTRA Walter Ebenberger

RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL Begoña Pérez

RESPONSABLE TÈCNIC Ignasi Valero

PERSONAL D'ESCENA Luis Hernández*

* Col·laborador/a

COMENTARI

per **Albert Fontelles-Ramonet**

Tre Canti di Leopardi és una estrena mundial d'un dels compositors catalans més rellevants dels nostres temps, Albert Guinovart; un encàrrec de L'Auditori i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya per al projecte participatiu Canta amb l'OBC. En aquesta ocasió, cantants no professionals –acompanyats de membres del Cor Canta– la interpretaran juntament amb l'orquestra. L'obra, que s'articula en tres moviments, parteix de tres poemes emblemàtics del poeta i filòsof italià Giacomo Leopardi (1798-1837): «És una obra molt contemplativa i reflexiva, escrita per a cor i orquestra des d'un prisma postromàntic. Quan l'estava escrivint, em venien al cap els cors de les òperes de Verdi», relata Guinovart. El primer poema, "Imitazione", consisteix en una interpretació lliure de *La feuille* d'Antoine-Vincent Arnault que reflexiona sobre la condició humana. El segon, "L'infinito", evoca l'anhel de viatjar i experimentar més enllà de Recanati, ciutat natal del poeta, mentre que el tercer, "A se stesso", expressa el final de la il·lusió de l'amor i la falta de sentit en la vida: «Perì l'inganno estremo / ch'eterno io mi credei».

En el marc del centenari del naixement del compositor i musicòleg Felip Pedrell (1841-1922), l'OBC –amb l'ajuda de l'editorial Ficta– recupera una de les obres més desconegudes del seu catàleg. Es tracta d'*I trionfi*, escrita després de les estades de Pedrell a Itàlia i França, on, segons diversos especialistes, el van influir Franz Liszt i Hector Berlioz. Aquest poema simfònic, juntament amb el conegut poema *Excelsior*, pertany a un dels períodes més fructífers de Pedrell. Compost el 1880, el poema s'articula en tres parts. En aquesta ocasió, però, només s'interpretarà la primera, "Trionfo d'amore", que conté quatre seccions: I. "Le ombre e gli spiriti", II. "Colloquio", III. "Madrigale", i IV. "Estasi d'amore". L'obra, inèdita fins a dia d'avui, s'inspira en *I trionfi* de Petrarca, un poemari escrit al segle XIV consagrat als triomfs, un costum romà que magnificava els herois de guerra a partir de visions allegòriques de la vida com l'amor, la mort i la fama.

Durant la dècada del 1930, Prokófiev es va consolidar com un dels compositors amb més projecció internacional de la Rússia soviètica. Amb pocs anys, va escriure el ballet *Romeu i Julieta* (1938), la banda sonora de la pel·lícula *Alexandr Nevski* (1938), la Cinquena simfonia (1944) i l'òpera *Guerra i pau* (1946). Amb el començament de la Guerra Freda, Stalin va aïllar la Unió Soviètica dels països occidentals per reafirmar la superioritat de la cultura i la ideologia comunistes. Un dels ideòlegs principals d'aquest aïllament va ser Andrei Jdànov, membre de l'elit del Politburó. Jdànov va denunciar sistemàticament tota expressió artística que tingués un suposat lligam amb Occident i va generar un seguit de denúncies de censura i d'intimidació. Prokófiev va ser un dels seus primers objectius, juntament amb Xostakóvitx i Khatxaturian, dels quals es va prohibir una part de la seva obra musical. Durant els darrers anys de la seva vida, Prokófiev va haver de fer equilibris entre els seus desitjos artístics i les regles que li imposava el seu país.

La Simfonia n. 7 en do # m, op. 131 va ser una de les darreres obres que va escriure el 1952, mesos abans de la seva mort. Tot i que la major part de la simfonia és emocionalment nostàlgica, hi ha alguns fragments d'esperit més juvenil i optimista. I és que aquesta obra va ser un encàrrec de la Secció de Música per a la Infància i la Joventut de Radiodifusió de Moscou. L'obra s'estructura en quatre moviments: "Moderato", "Allegretto", "Andante expresivo" i "Vivace". El primer, en forma sonata, s'inicia amb un nostàlgic tema interpretat pels violins, que contrasta amb un segon tema més líric interpretat pel vent. Després de la recapitulació dels dos temes, hi destaca una secció de caràcter més introspectiu, en què el *glockenspiel* i la flauta evocuen la sonoritat d'un rellotge. El segon moviment és un vals de caràcter juvenil i optimista amb

abundants efectes instrumentals que evocuen l'estètica dels seus ballets, com *La Venta focs*, mentre que el tercer és un moviment lent i líric, en el qual l'autor recupera la nostàlgia inicial. Al darrer moviment, i després d'un tema galopant, l'autor hi dibuixa una melodia amb plenitud que desemboca en un final ben enigmàtic. I és que, segons alguns experts, durant els assajos previs, el director de l'orquestra va suggerir a l'autor reescriure el final de l'obra amb una secció més festiva i brillant. Tot i que Prokófiev hi va accedir, mesos abans de morir va indicar que preferia la versió original. La Simfonia n. 7 és un autèntic testament musical i, alhora, una lliçó de vida: calia donar als joves una visió positiva del món. Prokófiev, tot i la seva delicada salut i el temps que li va tocar viure, ho va aconseguir.

LLETRES

Descarrega les lletres del concert [aquí](#).

AMB EL SUPORT DE

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

